

Els secrets de l'Acústica 2017

Crònica de la 16a edició del festival de Figueres | Els concerts de Zoo, Txarango, Els Amics de les Arts i Manel van assolir el zenit popular



Txarango al final del seu concert de l'Acústica 2017 | Carles Rodríguez

La setzena edició del festival Acústica de Figueres ha tancat avui els concerts que van començar dijous amb el convenciment d'haver-se convertit en l'aparador més complet de la música catalana. La plana major del pop i la fusió catalana als escenaris compartits de **Zoo & Txarango** i **Manel & Els Amics de les Arts** es va combinar a la perfecció amb la proposta de folk radical de **Morena Tradipatxanga** o l'emotiva naturalitat de **Maria Arnal i Marcel Bagés**.

Molts mesos d'incertesa i de previsions artístiques, logístiques, institucionals, metereològiques i de seguretat s'han conclòs en poc menys de quatre dies que han acollit més de cent mil espectadors. Tant la ciutat com els promotors poden estar satisfets d'haver aconseguit el difícil mèrit de sumar l'oferta musical a un impacte positiu en tots els sentits. Quatre escenaris singulars que van esponjar -la paraula clau d'aquesta edició- el públic, repartit per tots els racons de la ciutat, sumats a les atraccions dels *food tracks*, *markets*, *clubs* i *photocalls* -així en anglès perquè sona més hípster-.



Zoo. Foto: Carles Rodríguez

El 'Menú Acústica' original i únic es va saldar amb uns plats principals que ja tenien garantit d'entrada l'èxit a la Rambla de Figueres i que van assolir el zenit popular la nit de divendres amb la contundència dels valencians **Zoo** i l'efectivitat de **Txarango**. La Rambla va viure una de les jornades més massives amb ritmes reivindicatius que no van aturar ni les quatre llàgrimes de pluja que van refrescar l'ambient durant els bolos. Menys xafogor però també menys cervesa despatxada a les barres, perquè no plou mai a gust de tothom. **Zoo** va complir amb suficiència i **Txarango** s'hi va deixar la pell.



Els Amics de les Arts Foto: Carles Rodríguez

El dissabte el relleu el van agafar **Manel** i **Els Amics de les Arts**, uns clàssics del pop català, que van atreure un públic diferent, divers i entregat. Els primers van celebrar el concert número 100 de la gira del seu desè aniversari, des que els vam veure debutar en un concert preliminar del Sona 9, al Paupaterres de Tàrraga, i van acabar segons en una final compartida amb **The Gruixut's** i **Bikimel** (un triple concert que valdria la pena reviure al cap d'una dècada). Els espectadors de primera fila de **Manel** -més adults- no es van barrejar amb els més joves d'**Els Amics**, que els van rellevar havent fet doblat amb un concert a Sabadell. També ells celebraven un retorn a l'Acústica, que els havia vist néixer fa poc més d'una dècada repartint cançons i ratafia en porró. Entre els grups, però, poques paraules, només una salutació furtiva abans de sortir a l'escenari.



Maria Jacobst signant autògrafs a l'Acústica. Foto: Carles Rodríguez

La tarda de divendres es va iniciar amb la nova *star system* de la música catalana, **Dàmaris Gelabert**, convertida en una ídol per a pares, nens i nenes mentre entonaven el nou "Bon dia!" del segle XXI, que ja ha superat la clàssica peça d'**Els Pets**. Mentrestant, a l'altra punta de la Rambla la jove **Maria Jacobs** signava el seu primer treball.



Lakaste. Foto: Carles Rodríguez

Els guanyadors de Sona 9, **Lakaste**, van tenir l'honor d'estrenar el seu primer disc a casa, enmig de molta expectació i amb un bon resultat a l'escenari, tot i l'evidència de la manca de rodatge en directe. *Desastres naturals* (DiscMedi, 2017) quotidians per il·lustrar les cançons de Núria Castelló, amb l'emoció d'un nen amb sabates noves, i l'estrena del nou i encertat escenari de la plaça de la Palmera.

La gran i recomanable sorpresa va ser la balconada del Teatre Jardí, que enguany amb una il·luminació canviant i sorprenent i una sonoritat alhora potent i efectiva va enlluernar els espectadors com a espai per a descobertes emergents. **Maïa Vidal** i **Museless** van fer valdre la base electrònica per fer retronar la plaça de Josep Pla, mentre que **Donallop**, **Pavvla** -en anglès hípster com va anunciar ella mateixa- i **Morena Tradipatxanga** -la gran descoberta del festival- van seduir amb el pop i el folk de nova generació.



Ramon Mirabet. Foto: Carles Rodríguez

La diversitat i un menú per a tots els públics són uns dels grans secrets de l'Acústica. Si **Raph Dumas** i la **Cobla Sant Jordi** intentaven fer sardana-disco per complir amb la capital sardanista de l'any i amb un espectador de luxe, el nou conseller de Cultura, Lluís Puig, el desimbolt **Ramon Mirabet** sabia com seduir el públic que fugia de la massificació mestissa de la Rambla, i encara tenia corda per seguir de copes i revelar el concert 'sorpresa' de comiat que farà el 4 d'octubre al Poble Espanyol de Barcelona.

Dissabte el centre de gravetat **Manel-Amics** gravitava cap a altres astres amb un discurs compromès i cançons amb consciència, amb el nou folk de **Maria Arnal i Marcel Bagés**, que desgranaven amb naturalitat i intensitat el seu *45 cerebros i un corazón* (Fina Estampa, 2017), arribats des del Kazakhstan, i que van assolir el moment àlgid de màgia sonora amb la intervenció inèdita del seu productor **David Soler**, que va encendre la nit amb la seva guitarra roja de distorsió voladora. Un duet que no té res a veure amb la parella **Rosalía & Refree** que va inaugurar el festival la nit de dijous.



Maria Arnal i Marcel Bagés Foto: Carles Rodríguez

Bombetes de festa major per als sentits, acústiques elèctriques i policies uniformats antibales formaven un paisatge urbà en què els versos de **Bebe** -ara ja domesticada i emulant Emmanuelle a la butaca, però vestida i de vermell- es barrejaven amb els clams enèrgics i gairebé d'electrònica *hooligan* d'uns **Gertrudis** en plena forma, que el proper 22 de desembre faran la seva estrena nadalenca de rumba fusió a la capital catalana. Un final de l'Acústica la matinada de dissabte que ja havia revolucionat sonorament els milers de visitants de la vila daliniana, sense que aquesta vegada el museu surrealista hagués estat el centre d'atracció de la capital empordanesa, sinó que va tenir una irreverent inauguració amb una agosarada **Bad Gyal** cada vegada més en forma.

I tot plegat, números, concerts, plans estratègics i logística al cap d'una sola persona, l'amfitrió tot terreny Xavi Pascual, que al capdavant de 150 soldats trama cada any una exigent convocatòria per a la banda sonora empordanesa que com una sonora tramuntana neix a Roses, passa per Girona i mor a Figueres.